

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 171
Din 02.03.2016

Dosar nr: 677/2014

Petiția nr: 19253/13.11.2014

Petent:

Reclamat: Ministerul Afacerilor Interne

Obiect: imputarea în mod diferențiat a cotei parte din cheltuielile efectuate cu școlarizarea absolvenților Academiei de Poliție A.I.Cuza

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1.

1.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1. Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în str. Piața Revoluției, nr.1, sector 1

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul sesizează discriminarea instituită prin imputarea cheltuielilor de școlarizare în mod diferențiat pentru absolvenții Academiei de Poliție A.I.Cuza, în special cazul celor admiși la concursul organizat de INM, spre deosebire de absolvenții promoția 2013, care au fost exonați de la plata acestor cheltuieli.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților, Colegiul director a procedat la citarea părților în data de 12.01.2015. Procedura de citare legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4. Susținerile petentului

4.1. Petentul, absolvent al Academiei de Poliție A.I.Cuza, promoția 2010, în urma concursului organizat în septembrie 2013 de Institutul Național al Magistraturii, a fost declarat admis ca auditor de justiție. Prin Decizia nr. 1138175 din 12.03.2014, Departamentul de Informații și Protecție Internă i-a

imputat suma de 21.538,32 lei, sumă reprezentând cota parte din cheltuielile pretins efectuate cu școlarizarea care au fost suportate de către MAI pe timpul cât a urmat cursurile Academiei, proporțional cu perioada rămasă până la expirarea termenului de 10 ani, potrivit angajamentului de la data de 28.08.2010.

Absolvenții Academiei de Poliție A.I.Cuza, promoția 2013 exclusiv, care au promovat examenul de admitere la INM în sesiunea organizată în vara anului 2013 și care au demisionat din structurile MAI au fost exonerati de la plata cheltuielilor aferente școlarizării, în temeiul OUG nr. 65/2013.

4.2. Prin imputarea cheltuielilor aferente școlarizării în mod diferențiat creează o discriminare, încălcându-se astfel prevederile art. 16 din Constituția României și prevederile Protocolului 12 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Mai mult, petentul susține că a depus raportul de încetare a raporturilor de muncă în perioada cât OUG 65/2013 era în vigoare, respectiv 22.11.2013.

Susținerile Reclamatului

4.2.1. Ministerul Administrației și Internelor invocă excepția necompetenței materiale a CNCD, arătând că existența și aplicarea unor norme juridice stabilite printr-un act normativ la nivel de lege (OUG 65/2013, aprobată de Legea 33/2013), excede competenței CNCD. Consiliul nu se poate substitui, sub aspectul atribuțiilor, altor instituții în vederea soluționării unor plângeri ale cetățenilor care consideră că anumite acte normative sunt discriminatorii, iar atribuțiile referitoare la controlul constituționalității legilor, revin Curții Constituționale a României.

4.2.1. Pe fond, în mod eronat, petentul susține faptul că aceste măsuri au fost dispuse exclusiv pentru promoția 2013, întrucât măsuri similare au fost adoptate și pentru anii 2011 și 2012, prin OUG nr. 54/2011, aprobată prin legea 234/2011 și OUG nr. 37/2012, aprobată prin Legea nr. 213/2012.

De asemenea, diligențele petentului de a depune cererea de încetare a raportului de muncă până în noiembrie 2013, nu are relevanță, întrucât acesta nu era absolvent promoția 2013.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, precum și de susținerile petentului, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

5.2. Astfel, având în vedere prevederile legale, Colegiul director apreciază că nu se poate pronunța pe texte de lege, aspect susținut și de **Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prin care Curtea Constituțională:

„Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr.7604/99/2007 al Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.”

5.3. De asemenea, există organe reglementate de Constituție care au competență absolută de a analiza discriminarea instituită prin dispoziții legale (Curtea Constituțională, care în temeiul art.1 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este unica autoritate de jurisdicție constituțională din România și care s-a pronunțat în mai multe rânduri în sensul constituționalității sau neconstituționalității unor prevederi legale, raportat la art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii).

5.4. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate avea competența de a recomanda ori impune, sub sancțiune, adoptarea sau modificarea unui act normativ sau a unor dispoziții legale, nici de a interfera în competențele legislativului prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative, nici în competențele Curții Constituționale sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării (Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008).

5.5. Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

De asemenea, solicitările petentului cu privire la perioada de timp lucrată nenormată, întrucât nu a existat un carnet de muncă cum există în cazul angajaților civili, intră în competența instanței de judecată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu **unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență a C.N.C.D. cu privire la obiectul petiției, invocată din oficiu de către Consiliu, în conformitate cu O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare ;
2. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării 16.03.2016

Motivul de fapt și de drept redactate de Asztalos Csaba Ferenc și
Angelica Paraschiv Gergely

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Punct de vedere de specialitate

Analizând aspectele din în petiție, Colegiul director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.**

Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, *“prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”*, Colegiul director reține că pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții:

- a) Existența unui tratament diferențiat aplicat în situații analoge ori identice,
- b) Existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturilor formelor de discriminare**, republicată, cu modificările ulterioare.
- c) Tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege.
- d) Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

Astfel, raportat la cele de mai sus, Colegiul trebuie să analizeze dacă prin tratamentul aplicat petentului i s-a încălcat un drept recunoscut de lege, în baza unui criteriu interzis, fără o justificare obiectivă, **comparativ cu alte persoane aflate pe poziție de egaliat.**

Față de aceste aspecte, Colegiul director reține că situația invocată de petent nu poate fi reținută ca o faptă de discriminare, întrucât categoriile vizate nu se află în situații comparabile, acestea fiind încadrate și salarizate diferit, având drepturi și obligații diferite.

Verificat SCSRP